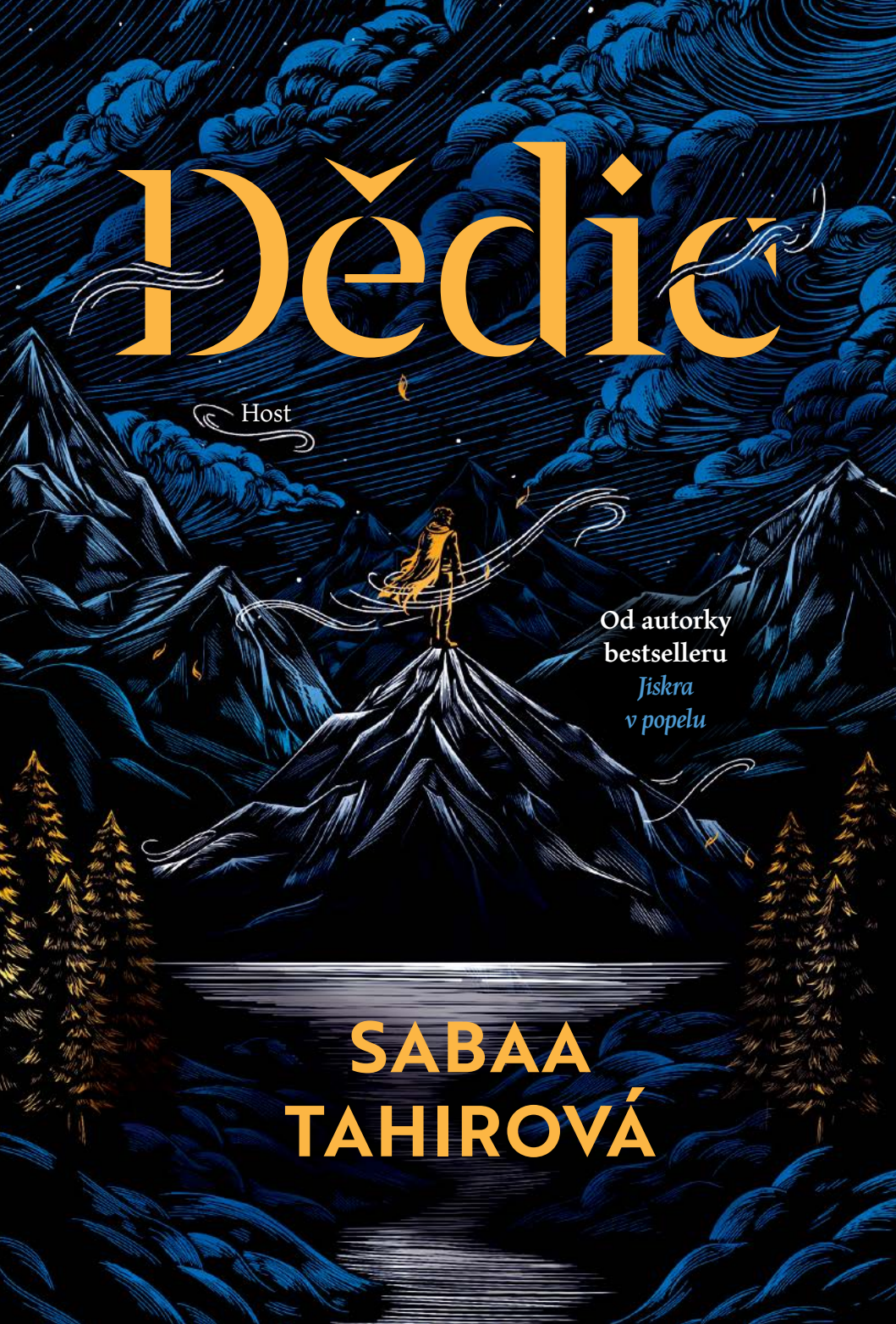

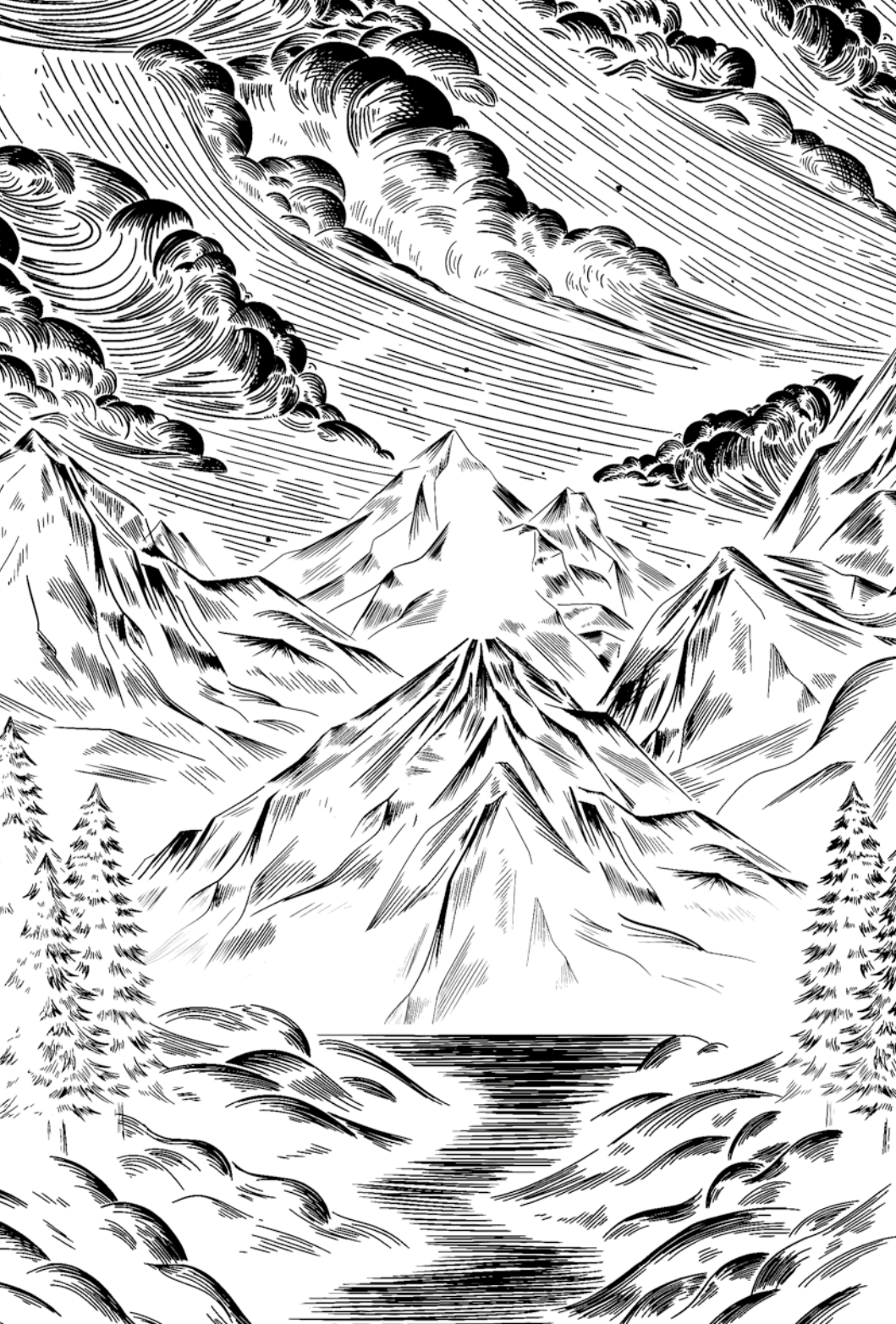
Dědic

Host

Od autorky
bestselleru

*Jiskra
v popelu*

SABAA
TAHIROVÁ

DĚDIC
SABAA TAHIROVÁ

Dědic

Přeložila
Anna Formánková
BRNO 2025

**SABAA
TAHIROVÁ**

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

HEIR

Copyright © 2024 by Sabaa Tahir

Cover art © 2024 by Micaela Alcaino

Cover design by Kristin Boyle

Map design by Sabaa Tahir

Map illustration © 2024 by Francesca Baerald

Translation © Anna Formánková, 2025

Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-2837-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2836-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2838-7 (MobiPocket)

Cathy Yardleyové, která se se mnou brodí mými
nápady už deset let. Tvoje trpělivost a láska jsou
opravdový dar. Děkuju ti za to, jak mi neustále
připomínáš, že mám světu co říct.

A Sami, mému vlastnímu chlupatému světlu
Eärendilovy hvězdy.

ČÁST PRVNÍ

Pád

1. AÍZ

Kegar, Jižní kontinent

Aíz si přála, aby ke svým nepřátelům nechovala tak silnou nenávisť, jelikož nad ní kvůli tomu měli moc. Ale byla dítětem stoky a v kegarijských stokách vyrůstaly otrlé, zahořklé bytosti připravené někoho pobodat, zradit anebo zmizet ve stínech – přišlo na to, co bylo v tu chvíli zapotřebí.

Ovšem čeho se ve stokách nedostávalo, bylo štěstí. To mohla komukoli přinést jenom božská bytost.

A tak se Aíz s blízcím se svítáním plížila pod dřevěnými trámy tiché klášterní chodby na kamenné nádvoří. Boty s tenkou podrážkou a otrhaná sukně ji sotva ochránily před mohutnou vrstvou sněhu, která přes noc napadla. I přesto se statečně brodila vpřed a křivila tvář vstříc kousavému větru, jenž se řítíl dolů z vrcholků hor a pral se s ní o každý nádech. Možná že ji připraví taky o ten vztek. Zrovna dnes potřebovala čistou hlavu.

Protože dnes měla Aíz bet-Dafra spáchat svou první vraždu.

Sirotci z kláštera i duchovní, kteří se o ně starali, pořád ještě spali. Vyučování začínalo až po východu slunce. Kegar – přelidněné město se čtvrt milionem obyvatel – za klášterními zdmi byl docela tichý. Aíz šla sama, společnost jí dělal pouze hněv, který se v ní vzedmul při pohledu na zčernalé kusy dřeva na druhém konci nádvoří. Trosky bývalého křídla pro sirotky se nezměnily ani deset let poté, co celý trakt do základů vyhořel.

Ucítla tlak na hrudi. Slyšela výkřiky dětí, které tu zahynuly. Zabořila si nehty do stehna, do prohlubně na kůži pod záplatovanou sukní. Svoje jizvy povětšinou ignorovala, ale někdy pořád ještě pálily.

Ten tvůj vztek bude jednou tvoje smrt, to jí už před lety řekl Cero, její nejdávnější přítel. Viděl ji ztratit hlavu už tolikrát, že si ani nemohl myslet nic jiného. Musíš ho ovládnout. Získej, co potřebuješ. Na zbytek zapomeň.

Potřebovala se pomstít. Učinit spravedlnosti zadost. Potřebovala, aby její plán fungoval.

Aíz se zastavila před sochou uprostřed nádvoří: postava ženy v róbě se zvonovými rukávy, hledící k horám. Měla propadlé kamenné tváře, tenké rty a výrazné obočí, vlasy sčesané z vysokého čela. Její hlavu zdobila koruna s vytesaným planoucím půlsluncem. Aíz si ráda představovala, že socha má stejně hnědé vlasy a světlé oči jako ona sama.

Tato žena měla mnoho jmen. Nádoba našeho Pramene. První královna Příchodu. Ale tady v daferském slumu, kde tolik dětí osířelo kvůli verbování do armády, nemocem a hladu, se jí říkalo Matka Div.

Štítek na podstavci byl ošlehaný větrem a samá rýha, ale Aíz se ta slova naučila už jako dítě: *Požehnaná buď, Div, Spasitelko Kegaru, jež jsi zavedla náš lid do bezpečí těchto hor, poté co naši vlast za mořem zachvátila obrovská pohroma.*

„Matko Div, vyslyš mě.“ Aíz zbožně sepjala ruce. „Nedovol, abych selhala, čekala jsem až příliš dlouho. Jestli mám skončit ve vězení nebo na mučidlech, tak ať. Jestli mám zemřít, bude to tvá vůle. Ale nejdřív musím uspět.“

Aíz věděla, že je trochu podivné žádat patronku světla a laskavosti o požehnání k vraždě. Ale Matka Div také milovala sirotky. Jistě by si přála, aby se ti, kteří zemřeli v plamenech, dočkali pomsty. Tím si Aíz byla jistá.

Na nebi nad ní proplulo Plavidlo, po nádvoří přeběhl jeho stín, jako by tudy proletěl obrovský pták, a poté zamířilo na sever. Tíral

bet-Hiwa, urozený velitel vzdušných sil, posílá nad slumy letecké hlídky, aby připomněl Bahňákům, kteří tam žijí, že jsou neustále pod dohledem. A taky to byl jistý příslib, že když budou mít štěstí, budou se moct i oni přidat k těm nahoře. Aíz stroj dlouho pozorovala a pak nadskočila, protože za sebou uslyšela kroky.

Sněhem se brodila sestra Noa a táhla za sebou roztřepenou vlněnou suknici. „Světlo hor, maličká,“ pozdravila stařena Aíz.

„Nechť nás dovede na věčnost,“ odpověděla dívka.

Sestra Noa pozvedla hnědou vrásčitou ruku k čelu sochy Matky Div a potom Aíz uvázala kolem krku svoji šálu, aniž brala na vědomí dívčiny námitky.

„Ty budeš pracovat mezi Plavidly,“ pronesla Noa. „A já tu budu mezitím zahálet.“

„A taky pít čaj a jíst sušenky,“ pokračovala Aíz, přestože na obojí byl klášter příliš chudý. „A celý den sekýrovat sluhy.“

Noa se při těch lživých slovech usmála a v tmavých očích se jí ve světle blednoucích sněhových mraků zablýsklo. Jako duchovní v největším klášteře daferského slumu byla na nohou od rána do večera a sama nebyla ničím víc než služkou – dohlížela na výuku, zajišťovala chod všech kuchyní a hlídala, aby bylo postaráno o každého, kdo přišel do kláštera pro pomoc. A celou tu dobu se bez nejmenších pochybností trásla zimou.

Noa uhladila Aíz vlasy touž rukou, kterou jí ušetřila políček, když kradla dřšťálky, a kterou ji objímala, zatímco dívka naříkala nad ztrátou matky. Už tehdy Aíz připadala stará. Teď byla zkroucená a vrásčitá jako trnová borovice.

Sestra se na Aíz zahleděla. „Něco tě trápí, moje milá? Pověz mi o svém snu.“

„Sním o jaře v Kegaru.“ Když Aíz uslyšela známou otázku, usmála se. „A o břiše plném rybího kari.“

„Nechť ti Matka Div ten sen splní,“ odpověděla sestra Noa. „Už vychází slunce, pospěš si na vzletovou plochu. Pokud se svezíš s Cerem, budeš tam včas a nevysloužíš si výprask od letmistrů.“

Noa kývla směrem ke klášterní bráně. Za ní v chladném vzduchu podupával kopyty kůň a vedle zvířete stejně netrpělivě kroužila mužská postava. Cero.

Klid, který do dívčina srdce vnesl dotyk Noiny ruky, v ten okamžik vyprchal a nahradila ho vzpomínka: noc před půlrokem, těsně předtím, než oznámili, kteří adepti se stanou piloty. Aíz byla s Cerem na ubikaci a společně vyčkávali, jestli je vyberou do elitní eskadry Plavidel. Aíz přecházela od lůžka k oknu a zase zpátky, nedokázala ani na okamžik posedět, dokud ji Cero nevzal za ruku. Ten dotyk přinesl jiskru, polibek, zmatení následované rozkoší, smíchem a nadějí.

A druhý den ráno se Cero stal pilotem a z Aíz nebylo nic.

„Nechápu, proč tady pořád ještě bydlí,“ prohlásila Aíz. „Zabírá postel jiným. Ujídá z našeho jídla. Mohl by žít s ostatními piloty.“

„Je tady v klášteře doma,“ opáčila sestra Noa. „Ty jsi jeho doma. Netrestej ho za to, že se z vůle Matky Div stal pilotem právě on. A teď si pospěš, moje milá.“

Aíz pečlivě omotala šálu kolem krátkých bílých kadeří sestry Noy. Potřebovala ji víc než ona. „Běžte se schovat do tepla, sestro. Ještě si na chvíli prohřejte kosti.“

Noa se odšourala pryč a Aíz si změřila Cera, jenž stále ještě čekal za klášterní branou. Zatím si jí nevšiml.

Otočila se a vyplížila se zadem.

Když Aíz dorazila na místo, vzletová plocha i všechny dráhy už se hemžily piloty, letmistry, mechaniky a navigátory. Otroci, kteří pracovali na letišti stejně jako Aíz, pobíhali v tom zmatku sem a tam a neurození Bahňáci jako ona tahali těžká vědra, tyče a ledem pokryté letecké kůže.

Na prostranství za vzletovou plochou, kde se stavěla Plavidla, bylo podobně rušno. Všude stála lešení a kolem se povalovala přáde- na motouzu, spousty rolí plátna a hromady sušeného rákosu. Vedle

se tyčila Aerie a vrhala dlouhý modrý stín. Stejně jako mnoho ostatních kegarijských budov měla i tahle zkosenou střechu ze dřeva a kamene, jejíž tvar se podobal seříznutému hrotu ptačího brku. Uvnitř bydlely desítky pilotů a otroků.

„Bahňačko!“ Jeden z letmistrů popadl Aíz za loket a táhl ji ke stájím. Byl to Jestřáb, člověk urozeného původu, stejně jako většina velitelů v Aerii. „Vykydej všechna stání a pak se hlas v hangáru jedna. Asi tucet Plavidel potřebuje natřít proti vlhkosti.“

Aíz si povzddechla a popadla vidle. Práce ve stájích byla smrdutá, ale aspoň to byla dobře stavěná budova s kamennými zdmi, kde neprofukovalo a širokými vstupy bylo dobře vidět na vzletovou plochu.

Venku na přistávacích stanovištích čekaly desítky Plavidel na své piloty. Z místa, kde Aíz stála, vypadaly létací stroje jako spousty tyček a hromady plátna, které se třepotaly ve větru. Ale Aíz dobře věděla, jak to je doopravdy.

Každé kegarijské dítě bez ohledu na svůj původ prošlo ve čtrnácti letech zkouškou nadání pro vzduchovládnutí. Když se ukázalo, že Aíz má talent, letmistři ji posadili do Plavidla a vyslali do Aerie k výcviku.

Nikdy nezapomene, jak se cítila, když seděla v kokpitu jednomístného létacího stroje: chladná mísa Lohy – kovu, který se pod jejíma rukama proměnil v tekutinu, spojil se s ní a pak vystřelil ven a vyplnil dutou konstrukci Plavidla –, pohled na zahnutá trojúhelníková křídla, jež se zvedala jako letky pobřežního racka. Jak jí každé pohlazení větru zpěnilo krev – a pak se nevyhnutelně zřítíla k zemi, jelikož nedovedla ovládnout svoji magii.

Snažila se ji ovládnout celé roky. Ale nepodařilo se jí to.

Teď Aíziny tváře žhnuly závistí, zatímco sledovala, jak se Plavidlo za Plavidlem probírá k životu, plátno se napíná a rákosový rám se plní obživlým kovem. Piloti vyrazí na sever, doplachtí přes hory a tam budou shazovat bomby na daleké cizí vesnice. Čekající kegarijská armáda pak ta místa vyplení, sebere jim úrodu a kořist potom dopraví domů. A tak Kegar přežije další rok.

Bylo to už dávno, co Aízin lid dokázal vypěstovat a sklídit dost jídla pro všechny. Posledních sto let se bez nájezdů neobešli, bez nich by nikdo nepřežil. A stejně důležití byli také piloti, kteří útoky vedli.

To znamenalo, že ať už se člověk narodil jako neurozený Bahňák, Vrabec ze střední vrstvy, anebo vznešený Jestřáb, stát se pilotem znamenalo mít zajištěné jídlo, příbytek, ošacení i výcvik. Znamenalo to mít život. Mít budoucnost.

Zacinkaly oštěže, a když se Aíz prudce otočila, uviděla Cera, jak vede svou klisnu Tregan do stáje. Tmavé vlasy měl stažené do drdolu na temeni hlavy. Díky purpurovým čmouhám pod očima vypadaly jeho zelené duhovky úplně černé. Oblečený v modré kožené šupinovné zbroji ztělesňoval krásu a vážnost dokonce i ve chvíli, kdy Aíz oplácel upřený pohled.

„Čekal jsem na tebe.“

Aíz pokrčila rameny a přehodila přes rameno obzvlášť velký kus pokálené slámy – taktak, že Cera netrefila. „To je tvůj problém.“

„Světlo hor, Aíz, ale je s tebou těžké pořízení.“ Cero většinou zůstával klidný jako okolní pohoří, ovšem tentokrát působil téměř otráveně.

„A ty jsi nevrlý.“ Pohlédla na něj koutkem oka. „Nechápu proč.“

„Jasně, protože jsem pilot.“ Cero odvedl Tregan do její kóje, a klisna se po něm ohnala. Aíz se ušklíbla. Tregan měla vždycky radši Aíz než Cera.

„Sice je o mě postaráno, ale musím se za to podřídit Trojvládí,“ pokračoval Cero. „A dát svůj život všanc zatracenému megalomani, který by neměl mít na povel ani smečku psů, natož celou armádu.“

„Sklapni už!“ Aíz se dívoce rozhlížela kolem. Stáje byly prázdné, což ovšem neznamenal, že je nikdo neslyší. Lord Tíral bet-Hiwa velel leteckým eskadrám. A byl také dědicem jednoho z triarchů, kteří vládli Kegaru. Jeho rodina měla špehy všude.

„Co udělá, když mě uslyší?“ opáčil Cero a opřel se o tlustou kamennou zeď stájí. „Hodí mě do Tohru? Eskadra zítra odlétá. Tíral

potřebuje, abych shazoval bomby na nevinné vesničany, ne abych hnil ve vězení.“

Cerův hlas nezněl pyšně, ale zahořkle. Jeho schopnost vzduchovládnutí – schopnost ovládat tok vzdušných proudů, jak se mu zlíbí – byla ohromující. To proto ho vybrali, aby řídil Plavidlo.

Nečekal, že Aíz tu šanci nedostane. Jenže Cero dokázal vítr zkrotit, kdežto Aíz ho dovedla jenom rozzuřit. Zatímco Cero vynesl Plavidlo do povětří v dokonalé spirále, Aíz zvládla jeho plátěná křídla rozervat na cáry. Uměla odfouknout vůni a vyvolat jemný vánek, ale jakmile se pokusila o cokoli dalšího, vítr se jí vzepřel.

Nemá cenu plakat nad tím, co mohlo být. Aíz si našla jiný smysl života.

„Zaslouží si naši úctu.“ Dívka tu lživou větu doslova vyprskla. Tíral by si zasloužil jedině zapíchnout kudlu do krku – a přesně to měla Aíz v plánu udělat už za pár hodin. Jenže kdyby na to Cero přišel, pokusil by se ji zastavit. Varoval by ji, že je to příliš nebezpečné.

„Tíral je velitelem našich vzdušných sil.“ Aíz myslela na nůž, který měla schovaný v sukních, ostřený v temnotě zapomenutých tunelů pod klášterem. „Bez něj bychom všichni umřeli hladem.“

„Tomu na nás nezáleží.“ Cero se na Aíz upřeně zadíval a ona nedokázala uhnout pohledem. „Dávej si na něj pozor.“

Aíz se zarazila. Cero nikdy nemluvil do větru. Musel ji vidět, když se plížila do Tíralových komnat. Anebo když z nich odcházela. Vzpomněla si na to, co Tíral pronesl před několika měsíci, poté co mu dovolila si myslet, že ji svádí. *Nechej si naše tajemství pro sebe, ty malá Bahňačko. Nechtěl bych, abys přišla k úhoně.*

Cero se tvářil tak vážně, že Aíz napadlo, jestli mezi Tíralem a jejím přítelem něco není. Často neměla ani tušení, s kým se Cero zaplétá. Aférku se švadlenou dokázal utajit tak šikovně, že se o ní Aíz dozvěděla teprve ve chvíli, kdy se ta žena objevila v klášteře a dožadovala se, aby jí ho zavolali.

„Je mi jedno, s kým si co začínáš, Aíz.“ Cerův nezájem ji zabolet. „Ale nic si o Tíralovi nedomýšlej. Záleží mu jedině na sobě samém.“

Zatímco mluvil, otáčel na prstě prstenem. Aíz mívala stejný. Říkalo se mu aaž. Byl to jeden z mnoha Cerových výtvorů. Dovolí svým nositelům komunikovat mezi sebou bez jediného slova. Když se Cero stal pilotem, prsten mu vrátila.

„Už jsi skončil s kázáním?“ Z hlasu jí číšel chlad a dál kydala seno. „Mám práci.“

Cerův pohled pohasl a pilot odešel ze stájí. Aíz věděla, že mu ublížila, což ji zabolelo, ovšem zároveň cítila jisté uspokojení. Ale nemohla se Cerem víc zabývat, dnes měla čas jenom na jednoho muže.

To čekání ji mučilo. Kydala hnůj, natírala Plavidla proti vlhkosti, vyhýbala se pohlavkům od letmistrů a hodiny se nekonečně táhly. Potom však zrůžovělá sněhová oblaka doputovala na jih a kvílení větru se proměnilo v šepot. Padla noc. Aíz pomáhala rozsvěcet lampy na vzletové ploše, když vtom jeden z navigátorů zakřičel.

„Už přilétají!“

Ukázal na sněhem zavalené vrcholky hor, které obklopovaly hlavní město a tyčily se do výše jako pěsti ve vítězném gestu. Měsíc osvětloval přibližující se Plavidla a Aíz se zrychlil tep.

„Koukejte ty lampy okamžitě rozsvítit, vy zatracený krysy!“ zaburácel nejbližší letmistr a švihl bičem. Během okamžiku se na vzletovou plochu nahrnuli navigátoři a nad hlavami nesli modře žhnoucí louče.

Plavidla přistála s nacvičenou přesností. Všechna až na Plavidlo lorda Tírala, které bylo ze všech největší. Ne jednou, ale dokonce dvakrát se otočilo dokola a dohlíželo na eskadru. Přistálo teprve tehdy, až byly všechny ostatní stroje na zemi.

Aíz pobíhala mezi přistávacími stanovišti a sbírala od pilotů ochranné brýle, čapky a prázdné mísy od Lohy. Během toho neustále sledovala Tírala a snažila se vypožorovat sebemenší známku slabosti, třeba únavu anebo zranění. Cokoli, díky čemuž by do něj mohla snáz zapíchnout nůž.

Všimla si jenom jedné zvláštnosti, a tu už znala: Tíralova ruka zabloudila k tenké knížečce, kterou měl neustále zastrčenou za opas-

kem. Když si jí Aíz před několika měsíci všimla poprvé, myslela si, že je to Devět posvátných příběhů, podobenství, skrze něž Matka Div vedla svůj lid životem. A taky to mohl být deník nebo zápisník s nějakými záznamy. Ale nakonec došla k závěru, že je to nejspíš kniha dětských příběhů, která je jí úplně k ničemu, leda by ho s ní chtěla utlouct k smrti.

Jenže na to byla ta knížka bohužel moc malá.

Zatímco Tíral obcházel svoje Plavidlo a ukazoval letmistrům, jaké škody jeho stroj utrpěl, Aíz se plížila ve stínech, sžíraná ne-návisť.

Nikdy nepochopila, proč Matka Div obdarovala Tírala nadáním pro vzduchovládnutí, ačkoli poplival všechno, co jejich spasitelka zastávala. I tenkrát, když nechal naverbovat rodiče dětí, ze kterých se pak stali sirotci, a pohrdavě se ušklíbal nad duchovními, již konali dobro ve jménu Matky Div.

Tíral vzhlédl, jako kdyby cítil Aízin hněv. Byl to dvacetiletý muž střední postavy se širokými rameny. Měl světlé vlasy a křivý nos, díky němuž nevypadal ošklivý, ale dodával jeho tváři na nezapomenutelnosti. Ted' svůj ještěřší pohled upřel na Aíz. Dívka musela vynaložit veškerou sílu, aby se dál tvářila klidně. Velitel letky jednou jedinkrát kývl hlavou.

Aíz věděla, co chce. A protentokrát mu s radostí vyhověla.

Vyrazila do Aerie kolem pecí, kde metalurgové slévali Lohu, kov, jenž se využíval v Plavidlech, a znechuceně krčila nos nad zápachem, který zaplavoval okolí. Šuškal se, že jejich zásoby onoho drahocenného kovu – s nimiž po tisíc let pečlivě hospodařili – pomalu docházejí.

Bez Lohy nebudou Plavidla. Bez Plavidel nebudou mít jejich nájezdy cenu. A potom umřou hladu, od Jestřábů až po Bahňáky.

Aíz vešla do Aerie bočním vchodem a vyrazila k lázni. Za posledního půlroku se naučila pohybovat labyrintem chodem pro sloužící s lehkostí a naprostou jistotou. Cestou do Tíralovy komnaty potkala další, jako byla ona. Bahňáky s mrtvým pohledem

oblečené do vyzývavých šatů, kteří dělali, co museli, pokud chtěli přežít. Všichni navzájem předstírali, že ty druhé nevidí.

Propletla se útroby pevnosti k tajným dveřím, jež vedly do Tíralovy komnaty. Kamenné chodby byly prastaré. Aíz posunula jeden z kamenů ve zdi stranou a schovala za něj svůj nůž. Potom třikrát zaklepala na dveře.

Nechal ji čekat. To nebylo nic nového. Užíval si tu představu, jak se jeho služka v tajné chodbě třese zimou a neví, jestli ji její pán vpustí dovnitř, anebo ne. Aíz se hodně snažila, aby působila jako Bahňačka bezhlavě zamilovaná do svého pána. Když ji někdy schválně nechal stát za dveřmi, fňukala a skuhrala, aby ji pustil dál.

Svině. Myslel si, že má takovou moc. Ale dnes v noci zjistí, že to tak není.

Zanedlouho zaslechla šramot. Dveře se otevřely a chodbou se rozlilo tlumené modré světlo. Tíralova bledá pleť zářila, jako by byl napůl přízrakem.

„Aíz,“ zavrňel a vzal ji za loket.

„Můj pane,“ zašeptala. *Řekni to. Ještě naposledy to zopakuj.* „Děkuji, že jste mě pustil dál.“

„Jsem šlechetnost sama, Bahňačko.“

Lord Tíral ji vedl svým příbytkem, kde se na kožešinou potažených pohovkách povalovaly boty a čistá kožená zbroj. Postřehla svůj odraz v zrcadle – drobná dívka se světlou pokožkou, dlouhé tmavé vlasy jí spadaly až po bedra a modré duhovky jako by zářily. Postrčil ji na postel a Aíz zabořila hlavu do polštáře z husího perí, za který bylo jídla na celý týden.

Aspoň mu to dlouho netrvalo. Jako mnoho ostatních Aízíných spolunocležníků, i on po aktu upadl do nerušeného spánku. Aíz ho sledovala a pohrdavě se zašklebila.

Pro jejich lid byl Tíral statečným velitelem eskadry. Ale pro Aíz byl vraždícím děckem, které se před mnoha lety vplížilo do kláštera uprostřed noci a podpálilo křídlo pro sirotky. Tíral tehdy stál a poslouchal nárek dětí, které byly požírány plameny, a to všechno

jen proto, že z něj před otcem během oficiální návštěvy udělaly hlupáka.

Všichni duchovní, a mezi nimi i sestra Noa, předstoupili před triarchy a na kolenou prosili ty tři zvrácené zrůdy, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Dokonce i Dovan, nejvyšší kegarijská duchovní a představitelka těch mnoha klášterů, které se v jejich zemi nacházejí, vládce naléhavě žádala, aby zasáhl.

Kegarijské Trojvládí neudělalo nic. Po čase na mrtvé sirotky všichni zapomněli – dokonce i Cero, který té noci sám málem uhořel.

Ale Aíz nezapomněla.

Vstala z postele, natáhla si halenu i sukni a vyrazila do chodby pro nůž. Byla skoro na místě, když vtom se Tiral na lůžku zavrtil. Aíz se vrhla k jeho pracovnímu stolu a předstírala, že ji zajímá, co na něm leží. Kdyby se vzbudil, přistihl by ji jen při tom, jak mu čmuchará ve věcech. Mezi mnoha svitky, brky a vojenskými příkazy zavadila pohledem o knížku. Právě o tu záhadnou knihu.

Přejela prsty po obálce. Kůže byla hladká, jako by patřila vodou zmáčenému mořskému tvorovi. Na obálce byl vyražený trojúhelník, který jí připomínal jejich hory porostlé hustými lesy. Aíz vstávaly vlasy v týle, ačkoli netušila proč. Pak knihu otevřela.

O sokolu a zloději

*V nastalém soumraku v severních zemích nesla křídla
k domovu osamělého sokola...*

Pfft. Jenom příběh. Aíz knihu zase zavřela a chvíli poslouchala, zda Tiral pravidelně pochrupuje, a teprve pak otevřela dveře do tajné chodby a vytáhla svůj nůž ze skrýše.

Když se vrátila do postele, matrace se pod ní prohnula a Tiral něco zamumlal ze spaní.

Aíz pevně sevřela prsty kolem jílce nože. *Získej, co potřebuješ. Na zbytek zapomeň. Čím rychleji, tím lépe. Přímo do krku. Cero ji kdysi naučil, kam člověka zasáhnout, pokud ho chce zabít. Nikdo nás ne- bude chránit věčně, říkal jí tenkrát. Ani duchovní ne.*

„Ve jménu Matky Div,“ zašeptala, „vykonám svou pomstu.“

Aíz se vrhla nožem na spícího Tírala.

A pak úlekem zalapala po dechu, když jeho ruka vyrazila vzhůru a s neobyčejnou rychlostí jí sevřela zápěstí. Otevřel oči a usmál se.

„Ach, Aíz,“ vydechl Tíral. „Ty holka hloupá.“

2. QUIL

Válečnické Impérium, Severní kontinent

Zachariáš Markus Livius Aquillus Ferrar, dědic trůnu Válečníků a princ rodu Aquilla, nepotřeboval, aby ho na každém kroku doprovázely čtyři po zuby ozbrojené Masky.

Quil – jak si radši nechával říkat – bojoval za svoji tetu, císařovnu Helenu Aquillu, na jižních hranicích už ve třinácti letech. Od patnácti let přemohl každoročně aspoň dva zabijáky, a to celkem snadno. Přinejmenším stokrát se svým nejlepším přítelem Sufiyanem procestoval křížem krážem duny Domorodé pouště i marinnské lesy. A tady na rušných trzích největšího přístavního města v Impériu to nebylo jiné.

Obzvlášť když už si dávno všiml, že ho někdo sleduje, ale Masky o tom neměly ani tušení. Členové ozbrojených jednotek pojmenovaných po svých stříbrem pokrytých tvářích byli těmi nejlepšími vojáky v celém Impériu – a také těmi nejobávanějšími. Ale pořád dělali chyby.

„Přestaň ty chudáky strážet tak probodávat pohledem, Quile,“ okomentoval Sufiyan princův zamračený výraz. „Vyděsíš je.“

„Jsou to Masky,“ opáčil Quil. „Ty se vyděsit nesmíš.“

Ačkoli by se možná bát měly, pomyslel si Quil, když se rozpo-
menul, kolik členů elitní jednotky během posledních pár měsíců zemřelo ošklivou nepřírozenou smrtí. Obvykle tasily čepele právě Masky. Ale podle hlášení, které Quil obdržel od velitele západní hlídky, včera našli další dvě rozpadané vejpyl.

Nemohl na ně přestat myslet. Ale zároveň se nemohl o nic z toho podělit se Sufiyanem, protože mu teta Helena nakázala, aby o zabítých Maskách mlčel.

Princ si připadal jako námořník, který se po dlouhé době na moři vrátil na pevninu. Cítil se nesvůj, jako by sem ani nepatřil. A teď ho pronásledoval nějaký lump ukrytý pod pláštěm.

Ovšem ani to se Sufiyana nijak netýkalo, a tak se Quil, zatímco se proplétali čilým ruchem navijského večerního trhu, snažil svou zachmuřenost co nejlépe skrývat.

Quil města moc rád neměl, ale tady v Naviu si nebylo na co stěžovat – lid byl vstřícný, azurové pobřeží okouzlující a nad vynikajícím jídlem se jenom sbíhaly sliny. Blížil se čas večeře a Quilův kručící žaludek dráždila vůně krevet s chilli a limetkou, grilovaného mletého kuřecího masa na kopcích sněhobílé rýže, a hlavně navijské speciality: trojúhelníkového pečiva plněného uzenou zimní zeleninou.

V jednom rohu náměstí zářily pestrobarevné lampy Domorodců. Kehanni – domorodá vypravěčka – tam právě přehrávala jeden z příběhů. A zrovna Quilův oblíbený: ten o hrdinech jménem Laia ze Serry a Elias Veturius, kteří spolu s císařovnou Helenou zachránili svět před džinem šíleným žalem a zradou. Když trojice slavně zvítězila, obecenstvo tleskalo.

I Sufiyan vedle něj se usmíval. Zato Quil mezitím očima pročesával dav lidí, náměstí napěchované stánky i povozy za kehanni.

Tamhle – záblesk pohybu shora. Jeho stín se vydal na střechy.

Stráže si toho na rozdíl od Quila nevšimly a soustředily se na trh, který překypoval pocestnými a cestovateli z celého Impéria a z ještě větší dálky: Domorodci z východu ve vyšívaných cestovních oděvech z kůže prodávali zbraně a hedvábí, Učenci, již vládli Impériu před Válečnický, se dohadovali o filozofii a politice. Objevily se tam i všechny válečnické třídy: Kupci všem vnucovali své zboží, zámožní Význační s nimi smlouvali a kolem pobíhali Plebejci, z nichž většina nesla barvy význačných rodů, pro něž pracovali.

Svým způsobem všichni patřili ke Quilovu lidu, ačkoli mu to tak vždycky nepřipadalo. Jeho otec byl Plebejec, ale Quil sám jejich strasti nikdy nezažil. Jeho matka patřila k Význačným, ale lepší rodiny nad jeho plebejskou krví ohrnovaly nos. Z obavy o jeho bezpečí ho vychovali Domorodci, vyrostl v Sufiyanově rodině, v kmenu Saíf. Ale pořád patřil k Válečníkům a svému okolí připomínal Impérium, jež kmenům kdysi vládlo.

Nikam nepatřím, řekl Quil své tetě Hel jako chlapec, když s ní ještě sdílel své strasti a nebál se, že ho za ně bude soudit.

Patříš ke svému lidu, řekla mu na to. *K lidu Impéria.*

Sufiyan se zastavil, aby koupil kornout pečiva, a lichotil kuchařskému umění světlooké pekařky. Cedula nad jejím stánkem zobrazovala pecen chleba zkřížený s pšeničným klasem. Musela být z nějaké větší kupecké rodiny – možná z rodu Scribů anebo Vestů. Přelétla Quila pohledem a potom se zahleděla na jeho strážce. Nato vykulila oči a udělala pukrle.

„Vaše Výsosti,“ oslovila ho a tváře jí zružověly. Quil v duchu zaklel, protože se k nim všichni začali otáčet. „Sláva Impériu. Mnohokrát děkuji, že jste u mě nakoupil.“

Sufiyan otráveně zakoulel očima – to on u stánku zastavil. Ale Quil se usmál a rychle pokračoval dál, natáhl si kapuci přes hlavu a snažil se setřást neklid, jenž ho sužoval. Chyběly mu chvíle, kdy ho nikdo nepoznával.

„Běžte pryč,“ přikázal veliteli stráží bez vysvětlení tím bezvýrazným tónem, na němž jeho teta trvala. Jako chlapec říkával *prosím*, jenže to Maskám nebylo příjemné.

Velitel stráží zaváhal, jako by zvažoval, jestli raději naštvat prince tady a teď, anebo snášet pozdější hněv samotné císařovny. Po chvíli se spolu se svými muži ztratili v davu. Quil se pak konečně uvolnil.

Sufiyan nabídl Quilovi kousek pečiva. „Popustili ti uzdu a hlad už taky nemáš, tak se soustředme na to, proč jsme sem přišli,“ vybídl ho.

„Abychom uspokojili nekončící hamížnost toho budižkničemu, kterého mám neustále v patách už osmnáct let,“ odpověděl Quil a při těch slovech se stín spustil ze střechy do postranní uličky a znovu zmizel.

Sufiyan zavrtěl hlavou. „Jsi tu, abys velkoryse zakoupil něco na důkaz své nehynoucí náklonnosti k osobě, která je ti nejbližší a téměř bratrem, na oslavu oné radostné události, jíž jsou jeho osmnácté narozeniny. Ty nevděčný neotesanče.“

„Zapomínáš na Tase. Toho znám od narození.“

„Myslel jsem doslova nejbližší. Protože já stojím metr od tebe, zatímco Tas je kdoví kde.“

Zachariáš.

Jeho jméno zaznělo jako šepot ve větru. Quil překvapeně vzhlédl. Jeho skutečné jméno nepoužíval nikdo kromě tety Heleny anebo Sufa, když ho chtěl naštvat. Princ se otočil k Sufovi, ale ten měl plné ruce práce ohmatáváním dýky vykládané rubíny, která nejspíš stála tolik jako měsíční žold pro celou pátku legii.

„To by byl pěkný dárek k narozeninám.“ Sufiyan obratně převracel dýku v rukách. Ze zbraní měl nejraději luk, ale stejně jako Quila i Sufiyana naučili, jak se bránit jakoukoli zbraní. Když si jednou nějaký Význačný pitomec dovolil pošklebovat se Sufiyanovu původu, tak ho Suf s nonšalancí sobě vlastní uspal hliněnou flétnou.

„Můj princi.“ Obchodník s dýkami pokývl Quilovi na pozdrav. „Já vám děkuji. Moje rodina je plebejského původu...“ Jeho ošlehanou tvář se rozlila pýcha, když pohlédl na svoje zboží. „Dostal jsem do začátků svého podnikání Princův dar.“

Při těch slovech Quil pookřál. Minulý rok založil grant na podporu plebejských obchodníků, protože jich na trzích vídal žalostně málo.

Obchodník mu podal rubínovou dýku. „Vezměte si ji, jako dar ode mě.“

Ale Quil zavrtěl hlavou a tiše promluvil: „Za mnou stojí jistá žena – matka rodu Candelů. Je bohatší než sama císařovna a ráda

sbírá třpytivé věci. Očekávám, že jí naučtuješ dvakrát tolik a bez potíží dýku prodáš.“

Obchodník se zazubil a poplálal Quila po rameni. „Vy jste srdcem mazaný Plebejec, můj princí. Vždycky jste se mi líbil.“

Jeho lichotka Quila zahřála u srdce. Občas si říkal, jak ho jeho lid vidí. Nejspíš jako tichého syna příšerného muže. Anebo jako stín zářící císařovny. *Mazaný Plebejec*. To se Quilovi líbilo ze všeho nejvíc.

U dalšího stánku se třpytilo stříbrné zrcadlo a Quil se do něj zadíval dost dlouho na to, aby se ujistil, že stále ví, kde se pohybuje jeho stín. Potom se otočil k Sufiyanovi: „Tohle by bylo vhodnější, nemyslíš? Když jsi tak posedlý svojí tváří.“

„Já mám pěknou tvářičku, ty zase královský titul. Jsme si kvít.“ Sufiyan si prohlédl svůj odraz v zrcadle. „Když mluvíme o královské rodině, už jsi promluvil s tetou?“

Princ zavrtěl hlavou. Kdysi by řekl císařovně cokoli. Ale teď nevěděl, jak s ní vůbec zapříst rozhovor. Měli až příliš rozdílné názory – především ohledně jeho budoucnosti.

Quil zamířil od klenotníka k dalšímu stánku. „Když jsem naposledy zmínil slovo *abdikace*, tak se mnou měsíc nepromluvila.“

„Je ti dvacet let, Quile,“ opáčil Sufiyan. „Ještě chvíli otálej a skončíš s korunou na hlavě, s císařovnou, která tě unudí k smrti, a s kupou uječených dětí. Pak už nebudeš chtít slyšet slovo *abdikace* ani ty sám.“

S císařovnou... Quilovi se zničehonic vybavila jistá tvář. Krátké tmavé vlasy, obezřetný pohled a vzácný úsměv. Ilařina tichá sebejistota ho fascinovala od okamžiku, kdy ji poznal. Ta ho nikdy nenudila. Byla by z ní skvělá císařovna.

Ale byla mrtvá, už více než rok. Žal najednou vystrčil své ošklivé rohy, ale Quil už ho dobře znal. Zatlačil ho co nehlouběji, kde přebývala i ostatní jeho tajemství.

Z jedné z mnoha bubnových věží roztroušených po celém městě zahřmělo dunění. Quil ho snadno rozluštil. *Čtvrtá legie, druhá pěší hlídka, hlaste se v kasárnách v jižním přístavu*. Princ se zamračil.

„Neměla by být čtvrtá legie v Antiu?“

„Možná už je nebavilo, jak jim tam mrzly zadky, a zaskočili si pro trochu sluníčka.“

Zachariáší, zmiz z toho náměstí!

Jakmile princ znovu zaslechl ten hlas, nadskočil – zněl ostře, jako by mu někdo křičel do ucha. Sufiyan vykládal dál a nic netušil.

„Nebesa vědí, že já bych tedy v tom zamrzlém pekle hlídkovat nechtěl...“

Quil sevřel svůj šamšír. Zbraň s dlouhou úzkou čepelí jako by s ním byla srostlá. Už dávno se naučil, že když uslyší v hlavě hlasy, měl by se mít na pozoru.

A na tomhle hlase bylo něco povědomého. Zněl netrpělivě, skoro až podrážděně.

„Sufe...“ Quil se plížil k východu z náměstí. „Měli bychom...“

Z kraje davu se ozval výkřik. A pak další.

Zachariáší, ty hlupáku, vypadni odtamtud!

„Zůstaň tady,“ přikázal Quil Sufiyanovi a potom se začal drát davem směrem k místu, odkud vyšly výkřiky. Minul okraj tržiště a teprve pak uviděl, kolem čeho se všichni seběhli.

Byl to chlapec. Asi třináctiletý, oblečení mu bylo velké a boty měl proslapané. Nevypadal nijak zvláštně, až na tu díru v hrudi, z níž stoupal kouř z pozůstatků jeho srdce.

Quil okamžitě zase ucouvl a hned si vzpomněl na jiná dvě těla, která viděl před rokem. A potom pomyslel na ranní hlášení o Maskách.

Oba vojáci byli zavražděni úplně stejným způsobem – jako by jim někdo vypálil srdce z hrudi horkým pohrabáčem.

Vrah je tady taky. Někde v davu.

Jestli odtamtud nevypadneš, tak dostaň pryč aspoň Sufiyana!

Hlas vytrhl Quila ze šoku. Otočil se k Sufiyanovi a odvedl ho ke strážím, které se prodíraly davem za svým princem.

„Co se to tam sakra děje?“ Suf se snažil zahlédnout dění za Quilovým ramenem. „Co se stalo?“

„Někoho zranili!“ vykřikl zákazník opodál. „Nějakého chlapce. Byl to teprve chlapec.“

Sufiyanova karamelová pleť náhle zbělela. „Chla... chlapce? Jak je starý? Quile, co se to...“

Kdysi by Sufiyan nepohnul ani brvou, sledoval by situaci a na jazyku by mu pohrávala jízlivá poznámka. Ale stejně jako Quil se i Sufiyan za poslední rok změnil. Smutek skrýval za vtipy a úsměvy. Na pocuchané nervy se snažil zapomenout v náručí milenek a v kapkách potu při tréninku se šamšírem. Jenže Quil znal Sufiyana Veturia už od jeho narození. Před rokem se v Sufiyanovi něco zlomilo a Quil nesnášel tu bezmoc, kterou ucítil pokaždé, když si uvědomil, že svému příteli nedokáže pomoci.

Ale mohl se aspoň postarat, aby se to nezhoršilo.

„Můj princí.“ Velitel stráží dorazil ke Quilovi. „Není tu pro vás bezpečno.“

„Doprovodte Sufa do paláce.“ Quil ztišil hlas, zahleděl se strážnému do očí a zarazil veškeré jeho protesty. „To nebyla žádost.“

Velitel stráží si povzdechl a dal znamení ostatním Maskám. Během vteřiny byli pryč.

Quil se vrátil k tělu chlapce a k plebejské ženě, která hleděla na mrtvého hochu a otírala si slzy.

„Promiňte,“ oslovil ji Quil jemně. „Vy jste ho znala?“

Žena zavrtěla hlavou. „Žil na ulici. Staral se tu o pár mladších dětí.“

Žena vzhledla a zašklebila se, když Quila poznala. „Vy význační parchanti. Vám na takových, jako jsme my, vůbec nezáleží. Ten kluk není první, kdo takhle umřel.“

Quil přešel urážku a soustředil se na její poslední slova. I Masky zemřely proto, že jim někdo spálil srdce na uhel, ačkoli tato informace byla přísně tajná. „Jak...“

Ale žena už zmizela v davu. Než se za ní Quil stihl vydat, v hlavě mu znovu zakrákal hlas.

A dost! Musím s tebou mluvit. Na jihovýchodním rohu náměstí stojí lékárna, tam se setkáme. A hni sebou, nemám na tebe celý den!

Quil zvažoval, jestli má podlehnout zvědavosti a záhadnému hlasu vyhovět, anebo zda je to příliš velké riziko. Zvítězila ta první možnost. Když o pár okamžiků později vstoupil do přítmní rohové budovy se šamšírem v ruce, zpoza stínů za zaprášeným lékárnickým pultem se vynořila postava.

„Dej tu velkou kudlu pryč, chlapče.“

Quil tu ženu okamžitě poznal.

„Bání al-Maúth.“ Princ vrátil šamšír do pochvy a poklonil se. *Vyvolená smrti*. Uprchlíce, revolucionářka, otrokyně a vražedkyně.

Nyní se stala svatou osobou a doprovázela neklidné duše z tohoto světa do toho dalšího. Dokázala odejmout bolest, jež je poutala k lidskému světu, a vyslat ji do jiné dimenze – do Moře utrpení. Díky tomu mohly duše zdejší svět pokojně opustit. Tento úkol ji poutal hlavně ke strašidelnému lesu na okraji válečnického Impéria. Říkalo se mu Místo čekání, protože ho duchové odmítali opustit.

Quil se s Bání al-Maúth setkal již mnohokrát. Často navštěvovala císařovnu Helenu, ale většinou ji potkával, když zamířila do Domorodých zemí, aby navštívila rodinu – včetně svého vnuka Sufiyana a jeho rodičů, jimiž byli Laia ze Serry a Elias Veturius.

Ale samozřejmě se s ní setkal také docela nedávno. Ale jakmile na to pomyslel, žena na něj zavrčela.

„Tuhle myšlenku honem rychle vyžeň z hlavy, chlapče.“ Musela to vyčíst z jeho výrazu. „Jsi na to už dost chytrý. Víš, co by to stálo.“

To věděl. Ale mysl mu stále zahlcovaly nejrůznější vjemy – vzpomínky na tu noc před mnoha měsíci, které si nechtěl pamatovat. Hory. Jeskyně. Železitý závan krve. Tak ostrý, jako by vešel na jatka.

Což nejspíš udělal.

„Ty.“ Zaplašil své myšlenky – šlo mu to lépe, než když ji viděl naposledy. „Sledovala jsi mě.“

„Čekala jsem, že si toho všimneš dřív. Držela jsem se tě už od paláce.“

Tak to je trapas. „Mám sehnat Sufiyana?“ Quil měl obličej v jednom ohni. „Chtěl by...“

„O mého vnuka a moji rodinu dneska nejde,“ odpověděla Bání al-Maúth. „Přišla jsem, abys mi pomohl.“

„Já?“ Quil zavrtěl hlavou. „To tys věděla o tom mrtvém chlapci, ne já. Jak jsi na to přišla?“

„Cítila jsem, že se to blíží,“ vysvětlila. „Řekni mi, co víš o těch dalších, kteří zemřeli stejně jako on.“

Quil oplatil pohled tmavomodrých očí. Císařovna Quilovi nakázala, aby o úmrtích Masek s nikým nemluvil. *Obzvlášť ne se Sufiyanem nebo jeho rodinou.* Nemusela to říkat dvakrát. Sufiyanovým mladším sestrám bylo teprve patnáct a třináct. A Laia s Eliasem už si toho prožili dost.

Ale Bání al-Maúth byla jiná. Když byl Quil ještě dítě, přijela do Antia a dožadovala se audience u císařovny. Quil zrovna přicestoval do města na návštěvu z Domorodých zemí a čekal, že teta takový příkrý požadavek odmítne. Ona namísto toho zrušila celý večerní program.

„Možná bychom měli jít společně za tetou Hel,“ nadhodil Quil, ale Bání al-Maúth jeho návrh strohým mávnutím odmítla.

„Tvoje teta se tváří, jako by bylo všechno v nejlepšího pořádku. Nijak se těmi vraždami nezabývá.“

Quil se naježil. Svoji tetu možná nesnášel, ale ať se propadne, jestli někomu dovolí, aby o ní mluvil špatně. „Ty zavražděné Masky patřily k Význačným a zemřely v Domorodých zemích. Držela to pod pokličkou, protože věděla, že to bude vypadat, jako by je zabily kmeny. Nechtěla, aby se Význační začali dožadovat pomsty.“

„Nemluvím o Maskách,“ opáčila Bání al-Maúth. „Mám na mysli ty děti. Nejdřív zemřel Ruh...“ Zadrhl se jí hlas, ale odkašlala si. „Potom to tvoje děvče Ilar.“

Quilovi se při zvuku jejich jmen sevřela hrud' a vzpomněl si na jejich tváře, na jejich vůni, na jejich hlasy. *Přestaň. Nemysli na ně. Zatlač ty vzpomínky někam hluboko.*

Bání al-Maúth pokračovala: „Druhý den našli v Nuru další dvě děti. Sirotky bez domova. A pak se napříč Domorodými zeměmi a na jihu Impéria našel celý tucet dalších. Potom byl celé měsíce klid. Až doteď.“

Čtrnáct mrtvých dětí. A Quil neměl o žádném z nich ani ponětí. Najednou mu připadlo, že se v setmělé a zaprášené lékárně ochladilo.

„Před pár týdnů zemřely dvě v Seře,“ pokračovala. „Dvě v Naviu a čtyři až na severu v Silasu. Žádnému z nich nebylo víc než dvacet, všechny měly stejnou otevřenou ránu na hrudi a srdce spálené na uhel. A to jsou jenom ty, o nichž jsem se doslechla.“

„Zemřelo taky šest Masek.“ Při vzpomínce na ranní hlášení se Quilovi zvedal žaludek. „Včera našli dvě u hranic. Ty mluvíš s duchy, copak o nich nevíš?“

Bání al-Maúth si ho chvíli prohlížela. „Každý duch Místem čekání neprochází.“

„To není odpověď.“

„Připomínáš mi tvoji tetu. To děvče je jak osina v zadku. Ale chytrá a břítká jako šamšíř, to se musí nechat. Ví toho víc, než říká. A vsadím se, že ty taky.“

„O těch dětech jsem nevěděl,“ opáčil Quil. „Ani slovem se o tom nezmínila.“

„Něco pro mě udělej,“ vyzvala ho Bání al-Maúth. „Až ji příště uvidíš, zeptej se jí proč. A ještě něco.“ Její hlas najednou zjihnul. „Jak se ti daří, chlapče?“

Jednoduchá otázka, která vyvolala celý vodopád myšlenek.

Quil si často nedovolil vzpomínat na Ruha a Ilar. Ale teď ano: pomyslel na Ruhovy ruce, když vyprávěl o přízračných ghúlech a dábelských vypravěčích. Na Ilařin smích, tak nesmělý, jako by vyšla ze cviku. Jak dokázala prohlédnout skrz jeho zdrženlivost a vytáhnout ho svými otázkami z ulity, jako by ji ničím nedokázal nudit. *Vyprávěj mi o paláci v Antiu. Pověď, jak ses ztratil v přístavu v Naviu. Opravdu jsou v Seře celé ulice, kde žijí jenom výrobci papírových draků?*

„Udělal jsem, o cos mě žádala,“ odpověděl nakonec Quil. „Snažím se na to nemyslet.“

„A co tvoje magie? Půjdeš se učit k Džadúnům?“

Při zmínce o Džadúnech se Quil napjal. „Řekla jsi mi, abych zapomněl, co jsem tu noc viděl. A já zase nechci mluvit o magii. Nikdy v životě.“

Bání al-Maúth pokrčila rameny a oprášila si prach z pláště. „Jak si přeješ. Musím se vrátit na Místo čekání. O tomhle se nikomu nezmiňuj. A chlapče...“

Naklonila hlavu na stranu. Stíny uvnitř lékárny jako by ji po okrajích uždibovaly.

„Kryj si záda. Ve vzduchu je něco špatně. Duchové jsou neklidní, něco se blíží.“

Ne, pomyslel si Quil, když zmizela v temnotě. *Něco už je tady.*

3. SÍRŠA

Sírša věděla, že nemá v Lupičském hnízdě zůstat tak dlouho. Tahle osada se podebírala a hnisala jako zapomenutý vřed v úpatí Serranského pohoří, žumpa plná lhářů, zlodějů a ještě mnohem horších existencí.

Ted' se Sírša uprostřed noci ocitla v jedné z děsných místních postranních uliček zmáčené deštěm, obklopená bandou ničemů. Neměla žádnou zbraň a – což bylo obzvlášť otravné – ani žádné boty, takže ji před naprostým ožebračením mohla uchránit jen její bystrá hlava.

Nejspíš jí hrozila i smrt, ale v danou chvíli se zaobírala především tím ožebračením.

Posledních sedm let strávila tím, že si šetřila všechny peníze, které vydělala, aby mohla z tohohle zpropadeného Impéria konečně navždycky vypadnout. Toužila po teplém podnebí, čisté vodě a pěkné malé hospůdce na Jižních ostrovech. A tohohle snu se nehodlala vzdát jen kvůli bandě mizerně oblečených tupců.

„Dej nám ty peníze, stopařko,“ vyzvala ji vůdkyně těch ničemů, taková bledá mátoha jménem Mígva. Nikdo by do ní neřekl, jakou má páru, a zrovna si protahovala prsty – bolely ji od té rány, kterou právě vrazila Sírše. „Jsem unavená, hladová a už mě nebaví tě dál tlouct.“

Sírša jí pohlédla přes rameno na chajdu, kde posledních pár měsíců bydlela. Byla to hnusná rozpadající se díra, kterou držela pohromadě jenom zášť a špína, tak jako skoro celé Hnízdo. Pronajímala

si tam pokoj od jednoho překupníka drahých kamenů, obrovského hromotluka, s nímž si to nechtěly rozházet ani ty podlé krysy, co v Hnīdzě žily. Uzavřeli obchod: když neměla jinou práci, snažila se pro něj vystopovat lidi i věci, o něž se zajímal. A on na oplátku zahnal každého, kdo by se ji pokusil okrást. A jelikož v Hnīdzě neplatily žádné zákony ani pravidla, taková dohoda se vyplatila jim oběma.

Všechno šlapalo jako na drátkách, dokud překupníkův milenec nepřistihl svého chlapa, jak ho podvádí s fešným prodejcem čaje odvedle. O hodinu později byl překupník mrtvý a milenec utekl i se všemi jeho drahokamy. A teď se začali slétat supi.

„Řekla jsem ti, že nemám... uff...“ Migva máchla pěstí pěkně nížko, takže Sírša skončila na kolenou a lapala po dechu. Promočené tmavé vlasy se jí připlácly k čelu a mezi prsty na nohou schovaných v ponožkách jí prosakovalo bláto. Nebesa, existuje něco nechutnějšího než mokré ponožky na nohou?

„Už jsi mě prohledala aspoň tucetkrát,“ vydechla Sírša. „Nic u sebe nemám.“

„Ty si asi myslíš, že mám v hlavě nakydáno,“ opáčila Migva. „Schovalas to. A jestli nám neřekneš kam, tak tě rozsekám na kousičky a rozhážu tě po celém zatraceném Hnīdzě. Jsi jenom prašivá cizinka, tady ti nikdo nepomůže.“

Sírša na Migvu zlostně hleděla okem, které neměla oteklé. Z téhle místní krysy se vyklubala jen mizerná zlodějka, sbírala drobky, jež po sobě nechali větší křiváci. Sírša tu mrchu zjevně podcenila, Migva byla chytřejší, než se dalo čekat. A taky surovější. Takhle zblízka jí v očích hrála hladová jiskra, tu Sírša moc dobře znala. Lesk v oku predátora, který se z nutnosti naučil ubližovat a zabíjet už dávno a přitom zjistil, že ho to vlastně baví.

Tohle nebylo poprvé, kdy si Sírša přála, aby její magie fungovala i na jiné věci než jen na hledání zlodějů šperků.

Vedle Migvy postával vychrtlý kluk. Před měsícem zkusil překupníkovi prodat falešné rubíny a jenom díky Sírše ho ten hromotluk nechal naživu.

„Hej, ty!“ oslovila ho Sírša. „Zachránila jsem ti život, když ses toho kupce pokusil ošidit.“

Kluk přešlápl z nohy na nohu a v roztřesené ruce svíral nůž. „Migvo, možná bysme...“

Migva se k chlapci otočila a přejela mu ostrým po krku tak rychle, že než Sírše došlo, co se vlastně děje, jeho krev už se vpíjela do bahna. Dívka zvažovala, jestli má větší cenu její život, nebo úspory. Bavilo by ji trávit další roky tím, že bude škudlit, aby nastrádala dost a dostala se z tohotohle proklatého Impéria? Ne. Ale nebylo by to lepší než se stát snídání pro vrány? To rozhodně ano.

„Peníze jsou v zadním pokoji,“ prozradila Sírša. „V trezoru schovaném za obrazem ošklivého psa. Když nad tím tak přemýšlím, Migvo, tak ten pes vypadá trochu jako ty. Nesedělas náhodou nějakému malíři modelem?“

Sírša se zlomila v pase, jelikož ji Migva kopla přímo do břicha. Ale i s obličejem zabořeným v blátě a jedním či dvěma zlomenými žebry se Sírša usmála, když zaslechla posměšky Migviný bandy.

„Na co čekáš?“ zaburácela Migva na nejbližšího zloděje. „Padej dovnitř!“ Chlapec pohlédl na svého mrtvého kamaráda a pelášil dovnitř chajdy. O půl minuty později se objevil zase venku.

S prázdnýma rukama.

Migva popadla Síršu za vlasy, dotáhla ji ke zdi chatrče a přimáčkla ji mezi sud a zrezivělé hrábě. „Na co si to tady hraješ?“

„Na nic si nehraju!“ Sírša zalapala po dechu. „Musel je vzít překupníkův milenec. Vážně jsem je tam uložila, přísahám!“ Sírša se ani nesnažila potlačit vyděšené skřehotání, které se jí dralo z hrdla. Když nic jiného, tak ji Migva třeba ušetří a neusekne jí hlavu.

Migva Síršu znechuceně pustila. „Jsi hloupá, a ještě k tomu na-prosto ubohá.“ Máchla k někomu ze své bandy. „Zabij ji!“

„Ne, ne, prosím...“ krčila se vyděšeně Sírša – vcelku přesvědčivě, jak se sama domnívala. Dokud ji jeden z Migviných poskoků nechytil pod krkem.

V tu chvíli Sírša popadla hrábě a rozmáchla se jimi útočníkovi přímo mezi nohy. Chvilku si užívala, jak ten parchant skučí bolestí a vzteky, a potom ho hráběmi přetáhla po hlavě. Hned nato ho odstrčila na Migvu a uháněla do chatky, kde za sebou zavřela dveře na petlici. Věděla, že dveře té bandě dlouho odolávat nebudou. Ale mělo by je to zdržet na dost dlouho, aby se odtamtud stihla vypařit.

Nejdřív popadla boty, dýky i svůj tlumok a pak vyrazila do pokoje. Obraz ošklivého psa ležel na zemi a tajná skříňka byla otevřená a dočista prázdná. *Co se dá dělat.*

Sírša se vrhla ke skříni a začala zápolit se zástrčkou, když vtom se vstupní dveře rozletěly na třísky. Pak zástrčka povolila a ona za sebou sotva stačila skříň dovřít, když se do pokoje přirítili Migvini ranaři. Sírša se proplížila úzkým tunelem a potom tajnými dveřmi ven do postranní uličky. Jakmile byla venku, rychle čvachtala bahnem pryč a zastavila se až ve výklenku o pár domů dál. Otočila se, nikde nikdo.

Stáhla si ponožky a natáhla si vysoké tmavočervené kožené boty. Možná se jí udělají puchýře, ale kůže zase doroste. Tyhle boty jí padnou jako ulité a už v nich ušla stovky mil. Nehodlala je zevnitř ušpinit zablácenými ponožkami.

Když se vyplížila z výklenku, někde před ní kdosi zakřičel.

„Tamhle je!“

Sírša po zvědovi vrhla jednu ze svých otrávených vrhacích jehlic a rozběhla se pryč. Vzdálené zaskučení jí prozradilo, že zasáhla cíl.

Rychle pryč. Rychle pryč. Sírša se v Lupičském hnízdě vyznala – určitě lépe než většina těch, kdo tudy procházeli. Potíž byla v tom, že Migva tu žila taky. Existoval nespočet méně frekventovaných cest vedoucích pryč z Hnízda, jenže většina z nich byla ohromně nebezpečná.

Sírša znala jednu, po níž by se žádný rozumný člověk nevydal. Zamířila tím směrem, přebíhala z uličky do uličky a jedním okem neustále sledovala, co se děje za ní. Zdálo se jí, že zahlédla pohyb,

a tak se přikrčila ve stínu vedle krčmy. Když se nikdo neobjevil, pokračovala dál, dokud nedorazila na východní okraj osady.

Hnízdo se rozkládalo v úzké štěrbině mezi dvěma obrovskými skálami. Zdálky se zdálo, že skály se tyčí přímo vzhůru, a vypadalo to, že se nedají nijak překonat. Ale Sírša věděla svoje. Vyrázila podél chatek a stanů na okraji a zamířila k puklině v kameni. Tak akorát se do otvoru vešla. Natáhla si rukavice a pustila se nebezpečnou rozsedinou vzhůru.

Deštěm promáčená skála byla zrádná a Sírša se brzy začala potit. Postupně zrychlovala a pak pod sebou zaslechla škrábání.

Vzhlížela k ní tvář. Dokonce i zdálky Sírša rozeznala Migviny vlčí rysy s vyceněnými zuby.

„U všech pekel,“ zamumlala Sírša. Líbila se jí představa, že by Migva uklouzla a bylo by po ní, žádné círáty. Ale ta holka byla jako džibautský plivající šváb – silná, zákeřná a bylo nemožné ji zabít. Sírša vzhlédla k úzkému proužku nebe nad sebou, kde deštěm nasáklé mraky osvětlovaly blesky. Všechno ji bolelo. Připadalo jí, že má místo kostí skleněné střepy. Ale už je to jenom kousek.

Sírša lezla dál a šklebila se bolestí. Ta kostnatá mrcha byla s každým ohlédnutím blíž a blíž. Když se Sírša konečně vynořila z průrvy na vrcholku skály a vyčerpaně oddechovala, Migva nebyla ani pět metrů za ní. Sírša se škrábala dál a mhouřila oči ve tmě.

Skála před ní se svažovala dolů směrem k Pahorkatině, což byly skalní útvary, které vypadaly, jako by ze země vyrůstaly ostny. Dál se rozprostíralo Serranské pohoří. Vydat se v tomhle počasí přes Pahorkatinu by byl naprostý nerozum.

A právě proto Sírša klopýtala právě tam. Cesta dolů k Pahorkatině byla strmá, ale když bude opatrná, nemusela by se zřítit po hlavě do strže pod sebou a mohla by dorazit k jednomu z úzkých skalních mostů, které leží tím směrem.

„Koukej se vrátit!“ zaječela Migva, ruce rozedrané od ostrého kamene.

„Vážně tenhle povel někdy na někoho fungoval, ty čubčí ksich-
te?“ Vtom Sírša uklouzla a smýkala se po skále ke strži. Zasta-
vil ji až náraz do skalního hřebene, při němž se jí otrásla každá
kost v těle. Zablesklo se a dívka nadskočila, protože se jí zdálo,
že ve světle blesku zahlédla, jak se na rovince vedle balvanu tyčí
ohromná postava.

Za okamžik byla zase tma. Sírša si nebyla jistá, co vlastně viděla.
Ale to zaváhání jí stálo drahocenný čas. Migva do ní kopl a vyrazila
jí dech.

Sírša se vrhla dopředu a Migvinu pozornost upoutal tenký zla-
tý řetízek, jež měla stopařka na krku. Oči se jí chamtivě zaleskly
a chmátla po něm, přičemž se obě začaly kutálet dolů po skalnatém
svahu. Přibližovaly se ke strži, a to až příliš rychle.

„Přestaň, ty náno!“ ječela Sírša, zatímco se jí Migva snažila strh-
nout řetízek z krku. „Vždyť nás obě zabiješ!“

Ale Migvě už bylo všechno jedno a Sírše nezbyvalo než snažit se
odstrčit sokyni jednou rukou, zatímco se tou druhou snažila něčeho
zachytit. Míjely skalnaté výběžky, trhlíny a různé popínavé rostli-
ny. Kdyby se jí podařilo něčeho z toho chytit, mohla by se vyhnout
hrozivému pádu.

Těsně před pádem do strže se jí povedlo zaklesnout prsty o něco
hrubého – byl to starý suchý stonek nějaké rostliny, k němuž náhle
pocítila horoucí lásku. Pevně stonek sevřela, a ačkoli se vinou gra-
vitace značně natáhl, čímž se s Migvou nebezpečně přiblížily hraně
propastí, nepovolil. Sírša dloubala Migvu palcem do oka a brutál-
ně do ní kopl. Kysu z Lupičského hnízda náhlý útok překvapil
a pustila se. Padala do temnoty a tichem se rozléhala ozvěna jejího
zdešeného křiku, když vtom náhle utichla.

„Já tě varovala,“ zamumlala Sírša. Neodvažovala se pohnout.
Nacházela se prakticky v kolmé poloze a neměla ponětí, jak uschlý
stonek na skále vůbec drží. Opatrně se ve tmě pokusila najít opěrný
bod pro chodidlo.

A jakmile to udělala, stonek povolil. Sírša padala vstříc jisté smrti. *U všech horoucích pekel. Nakonec skončím jako ta vybledlá mrcha. To je teda smrt za všechny prachy.*

Ovšem najednou zničehonic zůstala viset ve vzduchu. A nebyla mrtvá. Její milovaný stonek se napínal k prasknutí a ona se ho držela jako klíště, zatímco se kymácela nad ostatným chřtánem Pahorkatiny. Potom stonek začal naprosto nevysvětlitelně stoupat vzhůru.

Hloupost, uvědomila si Sírša. Někdo ten stonek vytahoval nahoru. A rychle. Po pár minutách se ocitla mimo trhlinu a rozhlížela se ve snaze zjistit, kdo ji zachránil. Zahlédla záblesk lampy a obrovskou postavu, ale pak jí pohled rozmazal déšť. O několik vteřin později ji čísi ruka vytáhla na rovinku na skalnatém svahu, kde před chvílí málem přišla o život.

„Už se můžeš pustit, odsud nespadneš,“ ozvalo se hluboké zabručení, které Sírša nepoznávala. Znovu se zablesklo a ona na okamžik zahlédla neznámého muže. Byl vyšší než ona, měl světlé oči a tmavé vlasy. Tvářil se vážně, v obličeji se mu zračil zármutek. Vypadal asi dvakrát starší než Sírša.

„Ty jsi Sírša Westeringová?“ zeptal se. „Ta stopařka?“

Než mohl třeba jen pomyslet na to, aby tasil šamšír, Sírša už mu držela nůž pod krkem. Čepel měla totiž šikovně schovanou v rukávu. „Vyslovuje se to Sír-ša. A kdo se ptá?“

Čekala, že se naštve nebo ho to přinejmenším podráždí. Muži jako on neměli rádi, když je převezli jí podobní. Ale on se usmál a pokývl směrem dolů – sám jí mířil nožem na břicho. Jak rychle se čepel objevila, tak rychle ji zase zasunul za opasek a zvedl ruce vzhůru.

„Jsem zákazník,“ odpověděl. „A měl bych pro tebe práci.“

4. AÍZ

*A*ch, Aíz. Ty holka hloupá.

Aíz se nemohla hnout. Nemohla Tíralovi vrazit nůž do krku, nedokázala se pohnout ani o pár centimetrů. Tíral se na ni šklebil a svíral jí zápěstí, dokud nevykřikla a nůž neupustila.

Popadl ho a praštil ji hřbetem ruky tak silně, že spadla z postele. V hlavě jí bušilo jediné slovo – *Ne. Ne. Ne!*

„Vážně sis myslela, že mě dokážeš zabít?“ Tíral zněl skoro nadšeně. Aíz proudilo žilami ponížení. Kopl ji do břicha a ona padla na kolena. Tíral se zasmál.

„Takhle je to správně! Pros mě o odpuštění a já se postarám, abys umřela rychle a aby nikdo z kláštera netrpěl za tvoji hloupost.“

Aíz na rychlé smrti nezáleželo. Chtěla jen, aby Tíral trpěl. Aby věděl, jaké to je zažít bolest a utrpení. A přece věděla, že jí nabízí dar, ač měl být poslední. Klášter, duchovní, sirotci. Neuvědomila si, co by jim mohl udělat, pokud by její plán selhal.

„Anebo nepros,“ usmál se Tíral. „A já nechám inkvizitory v Tohru, aby tě rozebrali kousek po kousku i s těmi tvými milovanými duchovními.“

Aíz zírala dolů na své bledé ruce, zjizvené dětstvím prožitým v daferském slumu. Pak jí do obličeje spadl pramen vlasů a ona se ani nepohnula. V tohrských kobbách prolezlých nejrůznější havěť přebývali zlomení Bahňáci, kteří se vzpírali Trojvládí. *Ten tvůj vztek bude jednou tvoje smrt.*

Tvoje smrt.

Pak ucítila vystouplé jízvy a olíznutí plamene. Slyšela křik sirotků a dokázala myslet jenom na to, jak moc tohohle hada v lidském těle nenávidí. Aíz sebrala veškerou svou vůli a tentokrát se modlila, aby vítr udělal to, co po něm chce. Vzduch v místnosti se pohnul.

Na jeden překrásný okamžik vítr vyrazil kupředu jako bič, ostrý a nelítostný. Aíz se ho v duchu snažila ještě přiostrřit. Tíral se popadl za hrdlo a rozkašlal se.

O vteřinu později Aíz odletěla vzad a narazila zády do kamen-
né zdi. Vzduch kolem ní se proměnil v ohnivé jehly, které ji bodaly do kůže. Rozkřičela se a drásala si obličej tak divoce, že nic jiného ne-
vnímala, dokud se Tíral neobjevil přímo před ní. Popadl Aíz za vlasy a přitáhl si ji k sobě, jeho horký dech ji pálil na uchu.

„Já jsem neustále ve střehu, Bahňačko.“

Přikrčila se a na moment mu dovolila, aby nabyl dojmu, že se ho bojí.

A potom mu plivla do tváře.

Tíral povolil sevření, takže se Aíz povedlo vykroutit se mu a kopnout ho kolenem mezi nohy. Se zaskučením se zlomil v pase. Aíz znovu oslovila vítr, ale tentokrát se ho nesnažila ovládnout. Namísto toho do něj vložila veškerý svůj hněv a vzduch explodoval.

Vítr zakvílel a srazil Tírala na záda, postel roztrhal na třísky, stůl rozlomil vejpůl a z krbu zbyla jen hromádka kamení. Přeskočila jiskra a plameny pohltily pohovku. Aíz zavřískla radostí. *Ano!* Ona věděla, že dokáže ovládat sílu, která v ní přebývá. Vždycky to věděla. A teď ji měla konečně na dosah ruky.

Vmžiku bylo po všem. Aíz klesla na kolena. Byla tak vyčerpaná, až se jí zdálo, že se jí scvrkává kůže.

Vstávej. Už slyšela, jak v dálce někdo křičí na poplach. S náma-
hou se propletla troskami kolem sebe k tajnému vchodu. Pořád ještě mohla uniknout. Předat sestře Noe varování, aby vyklidila klášter a Tíral nemohl nikomu ublížit.

S roztřesenýma rukama se natáhla po zástrčce. Nešlo s ní pohnout. Aíz to zkusila znovu a přitom cítila takový zmar, až se rozkřičela, i když už někdo bušil na dveře Tiralovy komnaty.

„Veliteli Tirale? Veliteli!“

Kolem bylo čím dál větší horko. Oheň přeskočil na pozůstatky Tíralovy postele a hladově požíral dřevo z rámu.

„Matko Div, pomoz mi!“ Aíz se začala dusit kouřem. „Prosím, pomoz mi.“ Po tvářích jí hrůzou tekly slzy. Nebylo cesty ven. Zemře tady. A ačkoli se Aíz smířila s tím, že je připravená opustit tento svět, pokud s sebou vezme taky Tírala, teď si vzpomněla na Cera. Na všechno, co si neřekli – na všechno, co ho nenechala doříct. Na sestru Nou, která za ni bude truchlit jako za vlastní dceru. Na sirotky a na příběhy o Matce Div, které jim Aíz už nikdy nevypráví.

Plameny se přibližovaly a kouř houstl. Aíz klesla k zemi a vtom v sutinách na podlaze nahmatala něco zvláštního a měkkého.

Tíralova kniha. Ornament vyražený na obálce se leskl ve svitu ohně.

Trámy komnaty zanaříkaly a kameny pod rozbitým oknem se rozpadly. Kolem Aíz se svíjel zasněžený vzduch, požehnaně chladivý.

„Díky, Matko Div,“ vzlykala Aíz. „Díky!“ Plazila se k otvoru, ale jakmile vyrazila, Tíral se ztěžka nadechl. Ten parchant pořád ještě žil.

Což znamenalo, že pokud Aíz unikne, tak ji nakonec dopadne.

Aíz se ohlédla po knize, kterou už málem olizovaly plameny. Nevěděla, proč mu na ní tolik záleží, ale možná by ji mohla využít k vyjednávání. Popadla ji, pečlivě ji zabalila do voskovaného plátna a nacpala si ji pod sukni. Potom uháněla k díře ve zdi a protáhla se ven.

Když uviděla hladkou stěnu a sněhem pokrytou zem hluboko pod sebou, žaludek jí udělal kotrmelec. Ale neměla na vybranou. Zaryla se prsty do dřeva a začala šplhat dolů.

Škubal s ní vítr, příliš prudký, aby ho dokázala ovládnout, nepřítel odhodlaný strhnout ji dolů. Jako by ji provokoval. Jako by se vysmíval a skučel její jméno. *Aáááá.*

Najednou se kámen, na nějž došlápla, rozpadl a Aíz visela jednou nohou v prázdnotě. Snažila se zapřít chodidlem, ale stěna byla hladká jako sklo a nebyla v ní ani prasklina, o niž by mohla zapřít špičku boty. *Matko Dív, pomoz mi. Prosím tě!* Aíz už bolely paže, nezvyklé nést tíhu celého jejího těla. Prsty na rukou jí začínaly dřevěnět.

A potom jí uklouzla noha. *Radši umřít takhle než ve vězení pojit hladu, anebo tam rovnou shnít*, pomyslela si dívka náhle, když jí zmítal vítr. *Aspoň to budu mít rychle za sebou.* Z hrdla se jí rozezněl pronikavý a ostrý smích, který přešel ve křik, když padala do hrozné hloubky.

„Aíz. Aíz, k sakru, prober se!“

Rozlepit oči bylo pravděpodobně to nejtěžší, co Aíz kdy v životě udělala. Spatřila nad sebou Cerovu krásnou bledou tvář, ale takový vztek v ní ještě nikdy neviděla.

„Hory aby do tebe! Ty jsi ta nejpitoměší holka, co znám,“ zasyčel. „Co sis myslela, když jsi lezla po té zdi? A proč je Aerie v plamenech?“

Aíz bušil tep ve spáncích a cítila bolest v týle. Hlavu měla zezadu nasáklou krví, ale necítila žádnou ránu.

„Nesahej si tam!“ vyštěkl na ni Cero a pomohl jí se posadit. Aíz poznala šedivé stěny kláštera. Nacházeli se v jedné z předsíní, z nichž se vycházelo na nádvoří. Oknem zahlédla, jak sestra Noa připravuje mizernou snídani.

„Jak... jak dlouho...“

„Už jsou to celé hodiny. Čekal jsem, dokud se neprobereš. Nechtěl jsem jít pro sestru Nou dřív, jinak by se jí při pohledu na tebe zastavilo srdce. Spadla jsi skoro ze dvanácti metrů. Je zázrak, že není po tobě.“

„Ne... ne.“ Aíz se pokusila vstát. „Nemůžu tady být. On si pro mě přijde...“

Cero ji pobídl, aby si zase sedla, a hněv z něj pomalu vyprchával. „Aíz. Jsi raněná. Mluvíš nesmysly. Nadechni se a řekni mi, co se stalo.“

„Je z tebe pilot,“ zašeptala Aíz. „A ze mě ne. Není... není to fér...“
„Už od narození víš, že život není fér. A pokaždé se s tím nějak vypořádáš.“

„Nemůžu!“ opáčila Aíz a modlila se k horám, aby jí to myslelo trochu jasněji. „Musím pryč, Cero. Pokusila jsem se zabít Tírala. A potom jsem mu něco vzala.“

Cero zbledl. „Řekni mi, že je mrtvý.“

Aíz zavrtěla hlavou. „Když jsem uprchla, tak ještě žil. Věděl, že se ho chystám zabít, abych pomstila sirotky. Celou tu dobu jsem s ním spala, abych si získala jeho důvěru. A on to věděl.“

„Pro všechno na světě, Aíz. To jsem ti mohl říct, že Tíral lidi jenom využívá.“ Cero uhnul pohledem a hořce pokračoval: „Předstírá, že mu na nich záleží, aby si s nimi mohl pohrávat.“

„S tebou taky?“ zašeptala Aíz a ucítila zvláštní úlevu, když Cero přikývl.

„Jednou, když tě nevybrali do eskadry,“ odpověděl Cero. „Myslel jsem, že když s ním promluvíme... když ho poznám... že bych ho přesvědčil, aby tě nechal ještě cvičit.“ Pak se zatrpkle zasmál. „Byl jsem naivní. Využil mě, a když jsem zmínil tebe, tak...“

Náhle se rozeznělo bušení na bránu a Cero ztichl. Zvenčí se ozval pohrdavý hlas.

„Duchovní,“ zavolal Tíral zpoza klášterní zdi. „Pusťte mě dovnitř. Rád bych si popovídal s jednou z vašich svěřenkyň.“

„Neměl jsi mě sem brát,“ ozvala se Aíz. „Jestli mě tu najde, pomstí se celému klášteru.“

Cero ji vytáhl na nohy a když se zakymácela, podepřel ji. „Nenajde tě,“ ujistil ji. „Jdeme.“

Zatímco sestra Noa kráčela k bráně, Cero vtáhl Aíz do spleť chodeb kláštera. Vystoupali po krátkých schodech a vešli do spížířny.

„Musíš opustit město,“ začal Cero.

„Ne. Ukradla jsem mu knihu,“ vysvětlovala Aíz. „Schovám ji a pak budu prosit o milost pro klášter. Tu knížku můžu využít

k vyjednávání. Tíral mě sice zabije, ale já už jsem stejně mrtvá. Ať už umřu hladu, anebo v jedné z jeho válek.“

Cero ztuhl, když ji protáhl dveřmi do klášterní chodby, kde ještě nikdy nebyla. „Nebud' patetická,“ okřikl ji. „Jsi horší než Jestřábi. Jakmile jde jenom trochu do tuhého, tak se sesypeš.“

„*Trochu do tuhého?*“ Aíz na něj zlostně pohlédla. „A jak bys potom nazval celou naši existenci?“

„Je to dar,“ odpověděl. „Pohni si.“

Díky jeho napomenutí se jí podařilo přestat se topit v sebelítosti. To byl celý Cero, nejradši by ho objala. Ale on nezastavoval. Aíz musela běžet, aby mu stačila, a následovala ho úzkou štěrbinou do chodby s vytesanými runami. Tohle musela být součást starodávné stavby, kterou tu postavili poté, co sem její národ doputoval – aspoň tak jí to vykládala sestra Noa, když byla Aíz malá.

„Cero,“ oslovila ho, „poslouchej.“ Nacházeli se hluboko v útrokách kláštera, kde nesvítilo mnoho loučí.

„Slyšíš to?“ zašeptala. „Ty hlasy. Tíralovi vojáci jsou v tunelech. Měli bychom se rozdělit, nesmí tě se mnou vidět.“

„Trpělivost, Aíz,“ řekl Cero. „Už jsme skoro tam.“ Vedl ji hlouběji do klášterního podzemí, kde zem vlhkem klouzala. V dálce bylo slyšet hučení vody.

„Jak to, že se tu takhle vyznáš?“ zeptala se Aíz. „Já bych nenašla cestu zpátky do kláštera, ani kdyby mě mučili.“

„Copak tě nikdy nenapadlo, co jsem dělal, zatímco ty jsi otravovala duchovní, aby ti vykládali pohádky?“

„Nejsou to pohádky,“ ohradila se Aíz. „Tenhle tvůj výsměch...“

„To teď není náš největší problém.“ Cero znovu odbočil a tentokrát prošel branou obalenou vrstvou ledu a námrazy do úzkého průchodu. S každým dalším krokem to bylo Aíz jasnější. Tyhle tunely nejsou nekonečné. Tíral je nakonec najde. Zažene je do kouta. A až k tomu dojde, tak nesmí najít Cera po jejím boku. Tíral možná potřebuje piloty, ale nikdy by Cerovi neodpustil, že pomáhal vražedkyni, která se ho pokusila zabít.

Kroky jejich pronásledovatelů sílily a Aíziny dlaně vlhké potem klouzaly po skále, když se plazila škvírou jen o něco širší než Cerova ramena. Poblíž hučela voda. Nakonec se vynořili na skalní římse. Pod nimi se valila řeka s mléčně bílými peřejemi. Aíz se ihned zarazila.

„Neumím plavat.“

„Půjdu s tebou,“ ujišťoval ji Cero. „Sundej si boty a plášť, aby tě nestahovaly dolů. Řeka nás vyplaví poblíž doků...“

„Vylez, no tak vylez, ty malá Bahňačko!“ Tíralův hlas se rozléhal tunelem a Aíz úlekem nadskočila, až málem skončila v řece.

„Jestli nás najde spolu,“ řekla Aíz, „tak tě na místě zabije. A jestli skočím a on tě tu najde samotného, dojde mu, žes mi pomohl utéct, a zabije tě taky.“

„Zuj se, Aíz!“

Ale Aíz zavrtěla hlavou. Neznala život bez Cera. Narodili se jen několik týdnů po sobě. Oba měli jen jednoho rodiče. Když Cerova otce a Aízinu matku naverbovali, jejich děti nacházely útěchu jedno u druhého. Cero poslouchal, jak Aíz vypráví Posvátné příběhy, i když jim nevěřil. A ona obdivovala všechny jeho vynálezy, i když jim někdy sotva rozuměla.

Ačkoli byla Aíz posledních pár měsíců naštvaná, její hněv nemířil na Cera. Měla vztek na sebe a na skutečnost, že se její sny – o tom, jak se stane pilotkou a zachrání klášter – nikdy nesplní.

Aíz vytáhla ze šatů knihu zabalenou ve voskovaném plátně a strčila ji Cerovi za košili. „Tu knížku si nechej a dobře ji schovej. Je to jediná páka, kterou na Tírala mám.“

„Nevykládej nesmysly. Proud bude silný, ale...“

Aíz se otočila a kopla ho přímo doprostřed hrudi dost silně na to, aby ho shodila dolů. Rozpřáhl paže, i ve chvíli překvapení nad šťouchancem od kamarádky si dokázal zachovat ladnost pohybu, a zmizel ve zpěněné vodě. O pár vteřin později a pět metrů dál se jeho hlava vynořila nad hladinou. Snažil se po stranách tunelu najít něco, čeho by se mohl zachytit, ale stěny byly dokonale hladké a Aíz sledovala, jak zmizel v přítmí.

Potom se otočila, zvedla se na kolena a sklonila hlavu s rukama po stranách. A přesně tak ji Tíral našel, když se o minutu později vynořil z tunelu.

Namířil jí mečem na srdce.

„Kde je moje kniha?“

Aíz s ním měla v úmyslu vyjednávat. Kdyby se jí povedlo uzavřít dohodu, zachránila by klášter před trestem. Ale jakási tvrdohlavá část jejího já to odmítala a nějaký hlas ji nabádal, aby o knize nemluvila. Teď už Tírala nezabije. Ale aspoň mu vzala něco, na čem mu záleží.

„Jaká kniha?“ Dovolila své tváři, aby se nechala ovládnout výrazem přitroublého zmatení. Jelikož ji považoval za hlupačku, uvěřil jí to.

Jeho vojáci ji zbili, zavázali jí oči, nasadili roubík a pak ji vyveklili z kláštera a dál napříč městem. Oděv měla na cáry, o boty přišla. Když jí rozvázali oči, zjistila, že se ocitla ve sněmovní síni v Aerii. Celá budova byla jednoduchá a strohá s vysoko posazenými, zamlženými okny a vysokými stropy s dřevěnými trámy.

Pod nohama ji studil kámen a Aíz se třásla. Před ní stály tři trůny, každý pro jednoho z triarchů, zasazené do úpatí schodiště.

Aíz si taktak stihla uvědomit, že dva z trůnů jsou obsazené, když vtom jí Tíral přitlačil tvář k zemi.

„Pokloň se svým pánům!“ zasyčel.

Zatímco se Aíz zarýval kámen do nosu, došlo jí, že jako pouhá ubožačka ze stoky nemá před triarchy této říše co pohledávat. Měli ji potrestat buď smrtí, v případě, že by Tíral neměl zájem celou věc protahovat, anebo mučením, pokud by si to naopak hodlal vychutnat.

„Veliteli Tírale, ty by ses měl starat o to, abys dokázal přivážet dostatečné množství jídla, protože náš lid potřebuje přežít další měsíc,“ ozval se chladný ženský hlas. To promluvila černovlasá triarcha dynastie Oona – krvevládců. Dříve pracovali jako léčitelé, ale o svoje schopnosti přišli už před mnoha generacemi. „Co má tohle znamenat?“

Tíral věnoval triarše Ooně krátkou úklonu. „Tahle Bahňačka se mě pokusila zavraždit. Je hrozbou pro nás všechny.“

„S tím by se měla vypořádat tvoje dynastie,“ zamračil se triarcha Gáz. Byl to mladý muž oděný v praktické kožené letecké zbroji a kolem hlavy měl hnědou svatozář kudrnatých vlasů. „Vyrusil jsi nás z jednání s ankanéským vyslancem.“

„A výborným ankanéským vínem, které přivezl,“ zamumlala triarcha Oona.

Triarcha Gáz přešel Aíz pohledem. „Očekáváš snad, že budeme tuto dívku považovat za hrozbu pro Trojvládí?“

Dynastie Gáz bývala rodem strážícím umění duševládnutí, ale stejně jako krvevládci i oni o svou schopnost přišli. A triarcha Gáz přece získal trůn díky tomu, že se mu povedlo přechytračit všechny členy svojí dynastie. Aíz upřela pohled k zemi, bála se, že jí nahlédne do mysli a přečte si v ní, jak hluboce nenávidí celé Trojvládí, včetně něj.

„Představuje pro nás hrozbu.“ Tíral přecházel za Aíz sem a tam jako lovecký pes. „Protože se domnívám, že nekonala sama.“

Tíral pokývl na své strážce a o chvíli později přiváděli do sněmovní síně jednoho duchovního za druhým. Předvedli všech třicet duchovních z daferského kláštera, ani jeden nechyběl. Všichni byli spoutaní a měli roubík v ústech, včetně sestry Noy, která měla na jednom oku monokl. Aíz se zašklebila. Noa se jen tak lehce nevzdala.

Za ní se belhala sestra Olnas a z jindy pečlivě uhlazeného drdolu jí visely stříbrné prameny. Duchovní neměli dovoleno vstupovat do manželství, ale Olnas s Noou žádné povolení nepotřebovaly. Olnas musela být vzteky bez sebe, když viděla Nou poraněnou.

„Ne!“ vykřikla Aíz. „Neměli s tím nic...“

Tíral jí uštědřil takovou facku, až jí rozsekl ret a zem potřísnily kapky krve. „Sklapni, ty kryso!“

Triarchové se na Aíz ani nepodívali, upírali totiž pohled na ženu, která do síně vstoupila za duchovními. Vedly ji sice strážce, ale spoutaná nebyla.

Její pleť a vlasy zářily tak bělostně jako Loha, která poháněla Plavidla. Na sobě měla prostý smetanový hábit s výšivkou pŕlsunce, symbolu Matky Div. Přestože ji z každé strany vedl voják, působila klidně. Věnovala triarchům úklonu hlavy.

„Světlo hor, triarchové.“

„Nechť nás dovede na věčnost,“ odpověděli vládci jednohlasně. Aíz zírala s otevřenou pusou. Nejvyšší duchovní byla nejsvatější osobou v Kegarů. Aíz ji dosud zahlédla jenom zdálky, když vedla letní obřady, během nichž se žehnalo nájezdům za hranice.

„Svatí triarchové,“ oslovil Trojvládí Tíral. „Prohlašuji, že duchovní z daferského kláštera úkladně plánovali mou vraždu, aby se mohli sami chopit moci. Ta dívka byla jenom jejich nástrojem. Řekni mi, nejvyšší kněžko, proč jste osnovali tak zákeřné plány proti synovi Kegarů?“

„Můj lid nic takového neučinil,“ odpověděla nejvyšší duchovní Dovan. „Triarchové, žádám vás, abyste poslechli rozum. Velitel Tíral vidí hrozby a stíny i tam, kde žádné nejsou.“

„Můj syn velí leteckým eskadrám naší země,“ zavrčel hlas od vstupních dveří. Do síně právě tiše vešel triarcha Hiwa – Tíralův otec. „Všímat si hrozeb a stínů má v popisu práce, díky níž náš lid nezemře hladu.“

Triarcha Hiwa, stejně světlovlasý jako jeho syn, Tíralovi zběžně pokývl a poté odkráčel ke svému trůnu se strážemi v patách. Vraštil obočí a křivil ústa, jako by byl věčně nespokojený.

Aíz bušilo srdce jako o závod. Zvláštní, jak se vám hrůzostrašné výjevy z dávných let vybaví během okamžiku. Návštěva triarchy Hiwy v jejich klášteře. *Ukažte nám, co ty děti dovedou.* A duchovní předváděli své svěřence. Jedna dívka ukazovala, jak se naučila tkát. Další zpíval. Ros střílel z luku.

Byl by z tebe slušný voják, řekl Rosovi triarcha Hiwa. A potom se usklíbl na vlastního syna. Tíral byl v té době o pár let starší než Ros. *Ten Bahňák umí střílet líp než ty, chlapče,* poznamenal triarcha Hiwa a pleskl Tírala po tváři.